

[Lindberg.]

gik de udtalelser, som bogtrykkerforeningens formand, hr. Tuxen, fremkom med, ud på noget i den retning.

Jeg har gerne her klart og tydeligt villet sige, at hverken socialdemokratiet eller De samvirkende Fagforbund er tilhængere af noget sådant, men på den anden side vil jeg også gerne gøre det klart for de ærede forslagsstillere, at lige så lidt som vi er tilhængere af, at man knebler ytringsfriheden, lige så lidt er vi tilhængere af noget, som har med tvungen voldgift at gøre. Det er faktisk det, der ligger i det radikale venstres forslag, som går ud på, at man gennem en voldgiftsordning, som det hedder, skulle søge at finde frem til afgørelse af strids spørgsmål mellem de to parter på dette område. Vi er ikke tilhængere af tvungen voldgift, udfra mange forskellige betragtninger, som tidligere har været fremført her i det høje ting, men først og fremmest er vi det ikke, fordi vi mener, at man derved i virkeligheden ikke får frem den frie meningsdannelse med hensyn til løn- og arbejdsvilkår, som finder sted, når forholdene bliver ordnet gennem overenskomst mellem de to parter, og vi må derfor tage afstand fra forslaget i den form, det har.

Derimod kan vi give tilslutning til de bemærkninger, som den højtærede minister fremsatte, om fra regeringens og Folketingets side at rette en opfordring til parterne om at finde frem til en ordning, måske som den, man har i Sverige, måske en anden ordning, men i hvert fald en ordning, der sikrer det, som er formålet med det forslag til beslutning, der her er fremsat.

Jeg kan tilføje, at vi fra De samvirkende Fagforbunds side meget gerne, om det bliver fornødent, vil medvirke til, at parterne kan finde frem til en sådan ordning, der sikrer, at dagbladene kan udkomme selv under en konflikt, der måtte opstå mellem typograf- og bogtrykkerforeningerne.

Jeg skal derfor anbefale, at man tiltræder det forslag, som den højtærede arbejds- og boligminister har stillet, og at man tilslutter sig fremsættelsen af en sådan udtalelse.

Harald Nielsen: Forslaget er forsåvidt meget enkelt og overskueligt. Det går ud på at opfordre regeringen til at nedsætte et udvalg, som skal søge at finde frem til en ordning, der kan sikre en endelig og upartisk afgørelse af stridigheder parterne imellem indenfor dagspressen og derved også sikre ytringsfriheden på dette område.

Det siger sig selv, at et gammelt demo-

kratisk parti som venstre er enig i, at ytringsfriheden er noget fundamentalt vigtigt i et folkestyret samfund. Også vi mener, at det, der skete i 1947, ikke bør kunne gentage sig, men på den anden side er vi også af den opfattelse, at den frivillige ordning altid er at foretrække fremfor en tvangsordning, og vi ville derfor gerne have dette forslag til beslutning henvist til behandling i et udvalg, hvori man kunne undersøge, om der ikke er vej frem til en frivillig ordning af spørgsmålet.

Nu hører jeg den højtærede minister udtale, at han kunne tænke sig at henstille til de parter, det her drejer sig om, at søge at finde frem til en sådan frivillig ordning, og da dette ligger på linie med det, vi fra vor side ønsker, vil vi gerne høre nærmere om, hvorledes den højtærede minister havde tænkt sig at forme denne henstilling.

Ole Bjørn Kraft: Det konservative folkeparti er enig med det radikale venstre om nytten og nødvendigheden af, at det spørgsmål, som her er sat på tingets dagsorden, bliver debatteret, og at vi finder frem til en form for tilkendegivelse af, hvorledes vi ser på det. Egentlig kunne man vel have ventet, at regeringen efter de henstillinger, som fra forskellige sider er blevet rettet til den, og efter at vi har gjort de erfaringer, som vi gjorde under typografkonflikten, selv havde taget initiativet. Det er jo ærlig talt det, vi har en regering til; den skal lede landets anliggender, og på et område som dette synes jeg, det er en fejl, at landets regering så længe har ladet begivenhederne udvikle sig, til vi nu igen befinder os i en situation, der indebærer en mulighed for en ny konflikt. Vi gjorde jo ærlig talt en række erfaringer under den sidste typografkonflikt, der standsede danske dagblade på en tid, da en politisk kamp samtidig fandt sted her i landet. Man kunne måske have troet, at den kendsgerning, at det var to partiers blade, der udkom, medens andre partiers blade var forhindret deri, ville have medført, at offentligheden ved valget havde reageret voldsomt derimod, men det viste sig ikke at være tilfældet. Det valgresultat, der kom til at foreligge, viste tværtimod, at de to partier, hvis blade frit var udkommet, havde haft fordel af typografkonflikten, medens derimod de andre partier ganske øjensynligt havde været påvirket af den kendsgerning, at deres meninger ikke var nået ud til offentligheden og til deres vælgere. Jeg tror ikke, at den offentlige mening ikke var skadet af det, der skete, men det viste sig altså alligevel, at